

Anders Poulsen (V):

Ønsket om den størst mulige grad af retssikkerhed for borgerne er der sikkert enighed om her i folketinget, men at opnå det kræver politisk vilje til at handle. Når retssikkerheden på skatteområdet for de enkelte borgere ikke er god nok, kræver det politiske handlinger.

Da betænkningen fra det såkaldte retssikkerhedsudvalg på skatteområdet forelå, anmodede venstres folketingsgruppe derfor skatteministeren om en redegørelse her i folketinget for de politiske initiativer, han påtænkte på baggrund af betænkningen. Men med forbavelse modtog vi besked retur fra ministeren om, at han ikke fandt, der var behov for en sådan redegørelse.

Vi har imidlertid i venstre – og jeg tror de fleste her i folketinget – haft stor interesse for at få oplyst og for at få lejlighed til at debattere ministerens påtænkte udspil efter betænkningens fremkomst. Derfor har vi bedt om denne forespørgselsdebat, og med disse få bemærkninger har jeg kort begrundet vores anmodning om forespørgselsdebatten her i dag.

*Besvarelse***Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):**

Debatten om retssikkerheden inden for skatteområdet vil ikke alene blive fort i dag i anledning af venstres forespørgsel, men også hen ad vejen i forbindelse med de lovgivningsinitiativer, som betænkningen fra retssikkerhedsudvalget efter min bedømmelse må give anledning til.

Udvalgets betænkning blev afgivet for godt en måned siden, og der har således været tid for interesserede til at sætte sig ind i udvalgets overvejelser og konklusioner. Imidlertid skal jeg gerne i korthed redegøre for de væsentligste overvejelser og forslag i betænkningen og knytte mine bemærkninger dertil.

Den debat, der gik forud for nedsættelsen af retssikkerhedsudvalget, indeholdt jo flere kritikpunkter mod retssikkerheden på skatteområdet. Det væsentligste punkt var, at flere domme på det sidste var gået skattemyndighederne imod som følge af, at skattemyndighedernes i nogle tilfælde mangeårige praksis var blevet omstødt. Derfor blev udvalget bedt om at se på, om skatteadministrationen

kunne styrkes på en sådan måde, at domme af denne karakter blev undgået i fremtiden.

Udvalget har lagt et stort arbejde i at analysere dette væsentlige kritikpunkt. Analysen har udmøntet sig i, at udvalget i et omfangsrigt bilag har gennemgået de retssager, som er blevet afsluttet i 1979 og i 1980. Endvidere er nogle af de retssager, som specielt har været nævnt i den offentlige debat som eksempler på ulovhjemlet fortolkning fra myndighedernes side, blevet grundigere analyseret.

Jeg finder det meget tilfredsstillende, at udvalget på grundlag af sin undersøgelse her har kunnet konkludere, at der ikke synes at være belæg for en generel påstand om, at de sager, der er gået skattemyndighederne imod, ikke burde være ført. Dermed være ikke sagt, at der ikke kan være grund til at styrke det arbejde, der på et højere plan, navnlig i skatteministeriet, udføres med henblik på at foretage en juridisk bedømmelse af retssager. Det er tanken, at den nyoprettede funktion i departementet skal varetage dette væsentlige arbejde.

Udvalget har endvidere beskæftiget sig med den virkning, som skattestyrelsesloven har haft på udviklingen i de senere år, og her kan det konstateres, at skattestyrelsesloven har bidraget væsentligt til en bedring af den processuelle retssikkerhed inden for skatteområdet. Positivt er det især, at klagesagerens antal i det administrative system er gået meget mærkbart ned og tilsyneladende fortsat er faldende. Denne positive udvikling kan jo i hovedsagen tilskrives den klagebehandling, der er indført ved ligningskommissionerne. Denne klagebehandling aflaster utvivlsomt skatterådene i deres arbejde, og dette arbejde bliver derved grundigere – med den fordelagtige følgevirkning, at også antallet af klager til landsskatteretten er faldende.

I øvrigt har skattestyrelsesloven kun været gældende i få indkomstår, så man må gå ud fra, at helhedsvirkningen næppe er slået igennem endnu.

Det nævnes i betænkningen, at der hvert år foretages næsten 4 millioner skatteansættelser her i landet. Deraf klager ca. 1 pct. til ligningskommissionen, og efter klagebehandlingen dér og i skatterådene ender det med, at ca. 1 promille af skatteyderne indbringer ansættelsen for landsskatteretten.